

เรื่อง ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำร้องของจำเลย (นางทัศนีย์ ศิริชัย และนายดลธนะ ศิริชัย) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่าพระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ และมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

๑. ความเป็นมาและข้อเท็จจริงโดยสรุป

ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำร้องของจำเลยในคดีแพ่ง รวม ๒ คำร้อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

คำร้องที่หนึ่ง บริษัทบริหารสินทรัพย์ พาลาก จำกัด เป็นโจทก์ฟ้อง นางทัศนีย์ ศิริชัย เป็นจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๖/๒๕๔๕ ต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ฐานความผิด โอนสิทธิเรียกร้อง ผิดสัญญากู้เงิน สรุปได้ว่า จำเลยได้ทำสัญญากู้เงินกับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ จำนวน ๑,๙๑๒,๕๓๘.๘๒ บาท จำเลยได้รับเงินกู้แล้วมิได้ชำระหนี้ตามสัญญา ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๓ โจทก์ได้รับโอนสินทรัพย์อันเป็นสิทธิเรียกร้องจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารไทยท努 จำกัด (มหาชน) เดิม รวมทั้งสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลย ในคดีนี้ด้วย และโจทก์ได้ติดตามทวงถามให้จำเลยชำระหนี้แล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงต้องฟ้องจำเลย ต่อศาล เพื่อให้มีคำพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้เงินกู้พร้อมดอกเบี้ย

จำเลยยื่นคำให้การ แต่ศาลมีคำสั่งว่าคำให้การฟุ่มเฟือย ไม่รับคำให้การ และมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัด ยื่นคำให้การ จำเลยยื่นคำร้องว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และ ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ และมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และขอให้ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องที่สอง บริษัทบริหารสินทรัพย์ พาลาก จำกัด เป็นโจทก์ฟ้อง นายดลธนะ ศิริชัย เป็นจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๗/๒๕๔๕ ต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ฐานความผิด โอนสิทธิเรียกร้อง ผิดสัญญากู้เงิน สรุปได้ว่า จำเลยได้ทำสัญญากู้เงินกับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ จำนวน ๘๒๐,๙๘๗.๙๕ บาท จำเลยได้รับเงินกู้แล้วมิได้ชำระหนี้ตามสัญญา ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๓ โจทก์ได้รับโอนสินทรัพย์อันเป็นสิทธิเรียกร้องจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารไทยท努 จำกัด (มหาชน) เดิม รวมทั้งสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลย ในคดีนี้ด้วย และโจทก์ได้ติดตามทวงถามให้จำเลยชำระหนี้แล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงต้องฟ้องจำเลยต่อศาล เพื่อให้มีคำพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้เงินกู้พร้อมดอกเบี้ย

จำเลยยื่นคำให้การ แต่ศาลมีคำสั่งว่าคำให้การฟุ่มเฟือย ไม่รับคำให้การ และมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัด ยื่นคำให้การ จำเลยยื่นคำร้องว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐

และ ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ และมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และขอให้ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

๒. ประเด็นเบื้องต้น

ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามคำร้องผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ และมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และเป็นกรณีที่ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ และเนื่องจากคำร้องทั้งสองเรื่องนี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยเป็นประเด็นเดียวกัน จึงให้รวมพิจารณาและวินิจฉัยไปพร้อมกัน

๓. ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องของผู้ร้องแล้ว เห็นว่า คำร้องระบุมাত্রาของรัฐธรรมนูญ แต่เหตุผลที่ยกขึ้นสนับสนุนว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญบางมาตรา ผู้ร้องไม่ได้ระบุว่าจะให้ศาลดำเนินการอย่างไร พร้อมทั้งเหตุผลสนับสนุนโดยชัดแจ้ง ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖ (๔) ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่พิจารณาวินิจฉัยให้ จึงมีประเด็นตามคำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัย ๒ ประเด็น คือ

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

ประเด็นที่สอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) มาตรา ๕๕ และมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ เป็นเรื่องการโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐให้แก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) เพื่อให้ บสท. ดำเนินการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ โดยการปรับโครงสร้างหนี้ และปรับโครงสร้างกิจการเพื่อให้ลูกหนี้ที่รับโอนมาอยู่ในฐานะที่สามารถชำระหนี้ที่ค้างชำระได้ และเพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการของตนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปกับสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐรวมทั้งลูกหนี้ ฯ มิได้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง จึงเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเท่าที่จำเป็นภายในขอบเขตที่รัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๙ ให้กระทำได้ และให้ความคุ้มครองสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐ อย่างเท่าเทียมกัน ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่อง สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และไม่มีข้อความที่จำกัด ขอบเขตแห่งสิทธิหรือจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘

สำหรับพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ เป็นเรื่องการโอน สิทธิทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชนให้แก่ บสท. โดยความสมัครใจ แต่ต้องอยู่ภายในเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑ (๑) (๒) (๓) และ (๔) เนื่องจาก บสท. มีวัตถุประสงค์ ในการจัดตั้งเพื่อแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของรัฐ เป็นหลัก ไม่ได้มุ่งที่จะแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่เป็นของเอกชน เหตุผลที่ต้องกำหนดเงื่อนไขไว้เช่นนี้ เนื่องจากการที่จะโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพซึ่งเป็นสินทรัพย์ของเอกชนมาเป็นของรัฐนั้น เป็นการกระทบ ถึงสิทธิในทรัพย์สินของเอกชน สมควรที่จะต้องให้เอกชนให้ความยินยอมหรือตกลงด้วย รัฐไม่สามารถ กำหนดให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชนโอนสินทรัพย์ให้แก่ บสท. ทุกรายได้ แต่หากเอกชนรายใดสมัครใจโอนสินทรัพย์ให้แก่ บสท. ก็สามารถทำได้ภายในเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด จึงไม่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และไม่มีข้อความที่จำกัดขอบเขต แห่งสิทธิหรือจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับประเด็นที่ว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ประเด็นที่สอง ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาประเด็นที่ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่ แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในหมวดว่าด้วยการบังคับคดีจะใช้บังคับหลังจากศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว กรณีตามคำร้องคดีของโจทก์และผู้ร้องยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จึงยังไม่มีกรณีที่จะต้อง มีการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งเกิดขึ้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๙๐ จึงไม่ใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

จึงเหลือประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยเพียงว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) และมาตรา ๕๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

พิจารณาแล้ว เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) “คดี” (๓) “คำฟ้อง” และ (๗) “กระบวนการพิจารณา” เป็นการให้ความหมายของถ้อยคำในกฎหมายซึ่งไม่มีลักษณะที่จะขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘

สำหรับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ เป็นเรื่องสิทธิของบุคคลที่ต้องการ ใช้สิทธิทางศาล เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลตามกฎหมายแพ่ง เพื่อให้ศาล เป็นผู้พิจารณาพิพากษาหรือชี้ขาดข้อพิพาท จึงไม่มีข้อความที่เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

สิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และกรณีตามคำร้องเป็นเรื่องที่โจทก์ถูกโต้แย้งสิทธิ และได้ใช้สิทธิทางศาล ซึ่งโจทก์ย่อมทำได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ไม่มีลักษณะที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ และไม่ได้เป็นสิ่งที่จำกัดสิทธิของบุคคลที่ถูกละเมิด สิทธิหรือเสรีภาพในการที่จะใช้สิทธิทางศาลตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับกับบุคคลโดยทั่วไป มิได้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นการเจาะจง จึงไม่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และไม่มีข้อความที่จำกัดขอบเขตแห่งสิทธิหรือจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ แต่อย่างใด สำหรับประเด็นที่ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ วินิจฉัยไว้แล้วว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐

๔. ผลคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) และมาตรา ๕๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘

องค์คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ นายผัน จันทรปาน นายจิระ บุญพจนสุนทร นายจุมพล ณ สงขลา นายนพดล เสงเจริญ นายปรีชา เฉลิมวณิชช์ นายมงคล สระภู่าน นายมานิต วิทยาเต็ม นายศักดิ์ เตชาชาญ นายสุธี สุทธิสมบุรณ์ พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวโซ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ นางเสาวนีย์ อัครโรจน์ นายอภัย จันทนจุลกะ และนายอุระ หวังอ้อมกลาง

หมายเหตุ ประกาศราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๙ ก วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๙

ย่อโดย นางนันทนภัส อุดมรัตน์นันท์
กลุ่มงานคดี ๔